

нѣщата, но да обяснявашъ на хората, какъ пѣшъ, или какъ свиришъ, това не е нужно. Всѣкакви обяснения тукъ сж излишни. На сжщото основание казваме и за Любовта, че тя не е нищо друго, освенъ Божествена симфония, за разбирането на която се изисква само тънко музикално ухо да слуша и да възприема. Любовта не се нуждае отъ обяснения. Тя сжществува въ душата на всѣкиго, но чака само моментъ да се прояви, както всѣки музикаленъ тонъ чака да дойде музикантътъ, да удари на клавишитѣ, и той да прозвучи. Казваме, че нѣкой човѣкъ не е взелъ чистъ тонъ. Това значи, че този тонъ не е въ съгласие съ другъ нѣкой отъ по-велика гама. Самъ за себе си, този тонъ може да бжде чистъ, правиленъ, но понеже той е попадналъ въ съзвучие съ тонъ отъ друга нѣкоя гама, съ която не хармонира, явява се нѣкакъвъ дисонансъ. Обаче, отдѣлно и двата тона сж чисти, правилни. Въ такъвъ случай, единъ отъ двата трѣбва да отстѣпи, да даде мѣсто на другия, само той да се прояви.

Като наблюдавамъ отношенията на хората, виждамъ, че много отъ тѣхнитѣ мжчноти и страдания се дължатъ на обстоятелството, че тѣ не отстѣпватъ едни на други. Смисльтъ, красотата на живота седи въ постоянното отстѣпване. Това вѣчно отстѣпване природата нарича вѣчно обновяване. Вѣчно да отстѣпвашъ, това значи вѣчно да се обновявашъ. Кога човѣкъ отстѣпва? Човѣкъ отстѣпва, когато се намира подъ известно напрежение, подъ известенъ напоръ. Първитѣ водни капки не отстѣпватъ ли мѣстото си на вторитѣ? — Отстѣпватъ. Вторитѣ не отстѣпватъ ли на третитѣ? — Отстѣпватъ. Значи, въ природата се извършва процесъ на вѣчно отстѣпване. Питамъ: де е крайниятъ предѣлъ на това отстѣпване? То нѣма предѣлъ, то е вѣченъ процесъ. Като идея на физическия свѣтъ, отстѣпването е свързано съ срама. Срамъ е за човѣка да отстѣпва. Не, разумното отстѣпване е свързано съ процеситѣ на възрастване и обновяване. Питамъ: де е краятъ на възрастването и на обновяването? На тѣзи въпроси всѣки самъ трѣбва да си отговори. Всѣка душа, която е слѣзла на земята, има по една сжществена задача, която сама трѣбва да разреши. За тази целъ тя започва съ безформеното, съ безсъзнателното въ физическия свѣтъ, което постепенно се оформява. Въ процеса на оформяването се забелязватъ три последователни фази: първата фаза е на личността; втората фаза — на индивидуалността, а третата — проява